

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého, Mgr. Jitky Zavřelové, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním na straně jedné a **Obvodním soudem pro Prahu 4** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 40 C 295/2023, o zaplacení 130 784 322,03 Kč s příslušenstvím: žalobkyně: **OTE, a. s.**, IČO: 264 63 318, se sídlem Sokolovská 192/79, Praha 8, zastoupená JUDr. Martinem Klimplem, advokátem se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, a žalovaná: **ČEZ Prodej, a. s.**, IČO: 272 32 433, se sídlem Duhová 425/1, Praha 4, zastoupená Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 40 C 295/2023, o zaplacení 130 784 322,03 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d .**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 1. 2024, čj. 40 C 295/2023-33, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 5. 4. 2024 se Energetický regulační úřad (dále jen „navrhovatel“ nebo „ERÚ“) domáhá, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), rozhodl kompetenční spor vzniklý mezi ním na straně jedné a Obvodním soudem pro Prahu 4 (dále „obvodní soud“) na straně druhé ve věci vedené u obvodního soudu pod sp. zn. 40 C 295/2023.

[2] Ze spisu obvodního soudu vyplývá, že žalobkyně (společnost OTE, a. s., jako operátor trhu) podala dne 13. 11. 2023 u Obvodního soudu pro Prahu 4 proti žalované (společnosti ČEZ Prodej, a. s., jako povinně vykupující) žalobu o zaplacení 130 784 322,03 Kč s příslušenstvím jakožto bezdůvodného obohacení, případně náhrady škody. Žalobkyně uvedla, že žalovaná v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2019 od společnosti TENERES, a.s.,

IČO: 289 61 684 (společnost zanikla ke dni 2. 10. 2023 výmazem z obchodního rejstříku; dále jen „výrobce elektřiny“), povinně vykupovala elektřinu za výkupní cenu jako formu podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“). Žalobkyně hradila žalované finanční prostředky odpovídající této podpoře elektřiny z obnovitelných zdrojů v podobě rozdílu mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a ceny za činnost povinně vykupujícího (§ 13 odst. 2 zákona o POZE). Licence k podnikání v energetických odvětvích byla výrobcí elektřiny vydána navrhovatelem v rozporu se zákonem, a proto bylo čerpání podpory neoprávněné. Výrobci elektřiny tak nevznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů za uvedené období, a neoprávněně tedy byly vyplaceny i finanční prostředky odpovídající této podpoře, které uhradila žalobkyně žalované ve výše uvedené částce. Žalobkyně v těchto neoprávněně vyplacených prostředcích spatřuje plnění bez právního důvodu.

[3] Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne ze dne 8. 1. 2024, čj. 40 C 295/2023-33, řízení o žalobě podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil (výrok I), rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena ERÚ (navrhovateli) (výrok II), žalobkyni vrátil zaplacený soudní poplatek (výrok III) a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV). Obvodní soud dospěl k závěru, že jde o spor, jehož předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, respektive jejich vrácení, a proto je podle § 52 zákona o POZE dána pravomoc ERÚ.

[4] Po postoupení věci navrhovatel podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Navrhovatel tvrdí, že příslušný vydat rozhodnutí v nyní řešené věci je soud v občanském soudním řízení. Změnovým zákonem č. 382/2021 Sb. (část první čl. I body 140 a 141) došlo s účinností od 1. 1. 2022 ke změně § 52 zákona o POZE: *Úřad (pozn. zvláštního senátu: ERÚ) rozhoduje spory, jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla a podpory biometanu.*

[5] Podle navrhovatele tím došlo k zásadní legislativní změně, jejímž důsledkem je i významné zúžení jeho rozhodovací pravomoci. Není proto možné v současnosti dovozovat kompetenci navrhovatele k projednání nyní řešeného sporu s odkazem na judikaturu zvláštního senátu vztahující se k § 52 zákona o POZE ve znění účinném do 31. 12. 2021. V důsledku provedené změny kompetenčního ustanovení již není v pravomoci navrhovatele rozhodovat veškeré spory o vydání bezdůvodného obohacení či náhradě škody, které měly vzniknout v souvislosti s neoprávněným čerpáním podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2021 zvláštní senát rozlišoval spory týkající se podpory samotné podle § 52 odst. 1 zákona o POZE v tehdejší znění, a spory týkající se financování této podpory podle § 52 odst. 2 zákona o POZE v tehdejší znění. Nyní řešený spor (bod [2] výše) se netýká podpory samotné, nýbrž *financování* této podpory, podobně jako tomu bylo ve věci řešené usnesením zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, č. 3859/2019 Sb. NSS. Z jazykového znění § 52 zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022 jednoznačně vyplývá, že navazuje na předchozí znění § 52 odst. 1 tohoto zákona ve znění účinném do 31. 12. 2021, které navíc zpřesňuje tak, aby bylo jednoznačné, že navrhovatel rozhoduje pouze takové spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, které spočívají v úhradě samotné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Takové spory nyní mohou vzniknout pouze mezi výrobcem

pokračování

elektřiny, jako osobou oprávněnou k výplatě této podpory (koncovým příjemcem podpory), a subjektem, který je povinen tuto podporu výrobci elektřiny hradit (zde žalovaná jako povinně vykupující). Konkrétně jde o spory, kdy se výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů jako navrhovatel domáhá její výplaty odvislé od zvolené formy buď po povinně vykupujícím či operátorovi trhu jako odpůrci. Podporu, která byla vyplacena neoprávněně, nelze z titulu bezdůvodného obohacení vymáhat v rámci sporného řízení podle § 52 zákona o POZE ve znění účinném po 1. 1. 2022. K obdobnému závěru dospěl i komentář k zákonu o POZE – Šikola, L. a kol. *Zákon o podporovaných zdrojích energie. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 52, s. 494, marg. 23 a 24. Současné znění § 52 zákona o POZE je podle navrhovatele třeba vnímat rovněž v kontextu § 51 tohoto zákona, který zavedl zvláštní mechanismus vymáhání neoprávněně čerpané podpory formou řízení zahajovaného Státní energetickou inspekcí (dále jen „SEI“) z moci úřední.

[6] Žalobkyně ve svém vyjádření k návrhu předně uvedla, že otázka pravomoci k rozhodování sporu o vydání neoprávněně vyplacené podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů byla v jiné, obdobné věci na základě jejího dovolání také předmětem přezkumu Nejvyšším soudem, který usnesením ze dne 28. 2. 2024, čj. 33 Cdo 2816/2023-110, dovolání žalobkyně odmítl. Dospěl totiž k závěru, že i podle § 52 zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022 je dána příslušnost ERÚ k rozhodnutí sporu o bezdůvodné obohacení i o náhradu škody způsobené neoprávněným čerpáním podpory. Tato rozhodovací praxe civilních soudů však byla dle žalobkyně překonána usnesením zvláštního senátu ze dne 27. 6. 2024, čj. Konf 16/2023-19. Žalobkyně nesouhlasí s navrhovatelem, že nyní řešený spor se netýká podpory samotné, nýbrž financování této podpory. Poukázala na to, že všechny prostředky kumulované v systému financování podpory elektřiny z podporovaných zdrojů podle § 28 a 29 zákona o POZE jsou koncentrovány u žalobkyně. I navrhovatel podle své rozhodovací praxe považuje za subjekt vyplácející podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů žalobkyni jako operátora trhu, nikoli žalovanou jako povinně vykupujícího. Nynější spor je tak sporem týkajícím se samotné úhrady podpory přímo výrobcí elektřiny, nikoli jejího financování. Sporem týkajícím se financování podpory by byl například spor o splnění povinnosti k úhradě plateb složky ceny elektřiny na podporu elektřiny ve smyslu § 28 zákona o POZE. Stejně jako navrhovatel, i žalobkyně poukázala na změnu § 51 tohoto zákona, který dává pravomoc SEI, aby z moci úřední vymáhala veřejnoprávní nárok spočívající v neoprávněně čerpané podpoře. Podle aktuálně účinné úpravy však není výkladově jasné, zda je SEI oprávněna také k vymáhání podpory, která byla neoprávněně čerpána před účinností změnového zákona č. 382/2021 Sb. Zároveň není vyřešena konkurence nároků, neboť žalobkyně i nadále disponuje soukromoprávním nárokem vůči žalované, případně dalším subjektům. Pro určení příslušnosti k rozhodnutí sporu o bezdůvodné obohacení v nyní řešené věci je tak třeba zabývat se i výkladem § 51 zákona o POZE, včetně jeho ústavnosti z důvodu možného retroaktivního působení.

[7] Žalovaná ve vyjádření navrhla, aby zvláštní senát rozhodl tak, že pravomoc k projednání věci nepřísluší ani ERÚ, ani Obvodnímu soudu pro Prahu 4, neboť předmětem řízení je nárok, o němž má být rozhodnuto ve správním řízení zahajovaném z moci úřední SEI. *Ad absurdum*, pokud by bylo ve věci nároku na vrácení neoprávněně čerpané podpory přípustné paralelní vedení soukromoprávního sporu a současně i řízení před SEI, potenciálně by vedle sebe existovala dvě pravomocná rozhodnutí (exekuční tituly) ukládající totéž plnění ve prospěch různých subjektů. Takový výsledek by byl v rozporu se zásadou *non bis in idem*. Jelikož nyní účinná právní úprava obsahuje speciální veřejnoprávní úpravu vymáhání

neoprávněně čerpané podpory z moci úřední jako odvodu do státního rozpočtu, je současně vymáhání stejného nároku žalobkyní v její vlastní prospěch v soukromoprávním sporu (od 1. 1. 2022) vyloučeno. Vymáhání neoprávněně čerpané podpory, která má podle žalované charakter veřejné podpory poskytované státem, má tedy veřejnoprávní aspekt, který byl zavedením pravomoci SEI podle § 51 odst. 1 zákona o POZE upřednostněn před soukromoprávními aspekty vymáhání neoprávněně čerpané podpory. Bylo by totiž absurdní, aby jednotlivé subjekty (operátor trhu a povinně vykupující) představující pouhé mezičlánky mezi poskytovatelem veřejné podpory (stát) a jejím koncovým příjemcem (výrobce elektřiny), byly nuceny se mezi sebou vzájemně vypořádávat a jednotlivě uplatňovat nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Podle žalované tak řešení spočívá v tom, že neoprávněně čerpaná podpora bude z moci úřední vymáhána přímo SEI, bez nutnosti zahajovat a vést soukromoprávní spory mezi jednotlivými mezičlánky.

[8] Žalobkyně v reakci na vyjádření žalované uvedla, že by měl zvláštní senát posoudit vzájemný vztah řízení podle § 51 zákona o POZE a soukromoprávního vymáhání neoprávněně čerpané podpory. Dále se vyjádřila k argumentaci žalované, dle níž má podpora charakter veřejné podpory poskytované státem.

[9] Zvláštní senát se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o kompetenčním sporu dle § 5 odst. 1, případně i odst. 3, zákona č. 131/2002 Sb. Vycházel z následujících skutečností a úvah.

[10] V nynější věci obvodní soud usnesením čj. 40 C 295/2023-33 popřel svoji pravomoc ve věci rozhodnout. Podáním návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu popřel rovněž navrhovatel (ERÚ) svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Jde proto o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je podle § 2 odst. 1 tohoto zákona povolán zvláštní senát.

[11] Zvláštní senát předesílá, že se skutkově i právně obdobným případem již zabýval v usnesení ze dne 27. 6. 2024, čj. Konf 16/2023-19. Jelikož neshledal důvod se od závěrů vyslovených v uvedeném usnesení odchýlit, níže v zásadě jen rekapituluje závěry z něj vyplývající, které lze bez dalšího užít i na nyní posuzovanou věc.

[12] Podle § 52 odst. 1 zákona o POZE, ve znění účinném do 31. 12. 2021, rozhodoval ERÚ *spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla*. Podle odst. 2 pak ERÚ rozhodoval *další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle § 51*.

[13] Zákonem č. 382/2021 Sb. (viz část první čl. I body 140 a 141) došlo s účinností od 1. 1. 2022 ke změně § 52 zákona o POZE, který nyní zní: *Úřad rozhoduje spory, jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla a podpory biometanu*.

[14] Podle § 51 odst. 1 věty první zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2023 *došlo-li k čerpání podpory elektřiny, provozní podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla nebo podpory biometanu v případech, kdy na podporu podle tohoto*

pokračování

zákona nebo podle předchozích právních předpisů nevzniklo právo nebo došlo-li k čerpání podpory elektřiny, provozní podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla nebo podpory biometanu v nesprávné výši ze strany výrobce, výrobce elektřiny z decentrální výrobní elektřiny, výrobce tepla, výrobce tepla z neobnovitelného zdroje nebo výrobce biometanu (dále jen "neoprávněné čerpání podpory"), Inspekce z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory a stanoví jeho rozsah podle doby trvání neoprávněného čerpání podpory.

[15] Podle přechodného ustanovení zákona č. 382/2021 Sb., vztahujícího se k novelizaci zákona o POZE (viz část první čl. II bod 13), se řízení zahájena podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona [tj. přede dnem 1. 1. 2022], která nebyla do tohoto dne pravomocně skončena, dokončí podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

[16] V nyní projednávané věci bylo řízení o nároku žalobkyně na zaplacení 130 784 322,03 Kč s příslušenstvím zahájeno podáním žaloby u obvodního soudu dne 13. 11. 2023. Ve smyslu výše citovaného přechodného ustanovení (*a contrario*) je proto pro určení pravomoci v nyní řešené věci rozhodné znění zákona o POZE účinné od 1. 1. 2022.

[17] Zvláštní senát souhlasí s návrhovatelem v tom, že legislativní změnou § 52 zákona o POZE účinnou od 1. 1. 2022 došlo ke zúžení pravomoci návrhovatele oproti předchozímu znění účinnému do 31. 12. 2021. Uvedené plyne již ze samotné textace předchozího znění § 52 zákona o POZE [*spory týkající se podpory* (odst. 1); *další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona* (odst. 2)] a nynějšího znění § 52 zákona o POZE (*spory, jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory*).

[18] Podle zvláštního senátu se § 52 odst. 1 zákona o POZE ve znění účinném do 31. 12. 2021 týkal samotné podpory, zatímco odst. 2 *financování* této podpory (usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, odst. 17). Užití širšího pojmu „*další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona*“ v § 52 odst. 2 zákona o POZE pak zvláštnímu senátu umožnilo určit pravomoc k rozhodnutí sporu na základě kritéria totožného základu sporu jak v případě nezaplacení částek podle zákona o POZE, tak i v případě jejich zaplacení a pozdějšího vymáhání zpět. Samotná existence poskytnutého plnění proto nemohla být rozhraničovacím kritériem pro určení pravomoci orgánu, který je povolán takový spor rozhodnout. Podstata sporu byla v obou případech stejná (tamtéž, odst. 19).

[19] Tento výklad pak zvláštní senát použil i při výkladu § 52 odst. 1 zákona o POZE, který dopadá na „*spory týkající se podpory*“, a to v usneseních z 27. 2. 2020, čj. Konf 20/2019-13, čj. Konf 19/2019-13 a čj. Konf 9/2019-13, a usneseníh z 10. 6. 2020, čj. Konf 21/2019-13 a čj. Konf 18/2019-13.

[20] Aktuálně účinné znění § 52 zákona o POZE však již takto širěji nastavenou kompetenční normu neobsahuje, neboť pravomoc ERÚ zakládá striktně pouze k rozhodování sporů, „*jejichž předmětem je splnění povinnosti úhrady podpory*“. Tuto povinnost k úhradě podpory má však pouze operátor trhu v případě podpory formou zeleného bonusu a aukčního bonusu (§ 9 odst. 3 a § 9a odst. 2 zákona o POZE) a povinně vykupující, jde-li o podporu formou výkupních cen (§ 10 odst. 2 tohoto zákona). Operátor trhu i povinně vykupující tuto podporu hradí přímo výrobcí jako jejímu (koncovému)

příjemci. Od 1. 1. 2022 tak do pravomoci ERÚ spadají pouze spory o nesplnění povinnosti k úhradě podpory. Z logiky věci půjde pouze o takové spory, které zahájili samotní výrobci jako věřitelé, nikoli o spory jiné, zahajované jinými subjekty, ani o spory o vrácení již poskytnutých plateb z titulu bezdůvodného obohacení, ať už v oblasti financování podpory nebo v oblasti podpory samotné. V posledně uvedeném případě by totiž již nešlo o spor o nesplnění povinnosti k úhradě podpory, ale o spor z bezdůvodného obohacení, v němž podpora již byla uhrazena, ale žalobce (který podporu poskytl) tvrdí, že takto plnil bez právního titulu. Nešlo by tedy již o „*úhradu podpory*“, ale o vrácení neoprávněně vyplacené podpory. To se týká i nároků uplatňovaných z titulu náhrady škody. Ke shodnému závěru dospěla i komentářová literatura (Obůrek J. in Šikola, L. a kol. *Zákon o podporovaných zdrojích energie. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 52, s. 494, marg. 23 a 24).

[21] Vůle zákonodárce ohledně vymezení pravomoci ERÚ k rozhodování pouze sporů o splnění povinnosti úhrady podpory nedává zvláštnímu senátu prostor k zohlednění kritérií totožného právního základu sporu a specifických, vysoce odborných znalostí ležících mimo oblast práva (usnesení zvláštního senátu čj. Konf 45/2017-14, odst. 19 a 20). Tedy kritérií, jež zvláštní senát bral dříve v potaz při určení pravomoci podle předchozího, obecnějšího znění rozhodné právní úpravy, jež obsahovala širší vymezení pravomoci ERÚ.

[22] Vzhledem k výše uvedenému je pak nerozhodné, zda se spor mezi žalobkyní a žalovanou týká samotné podpory (ve smyslu § 52 odst. 1 v předchozím znění), nebo financování této podpory (ve smyslu § 52 odst. 2 v předchozím znění). Tuto otázku proto není třeba detailně řešit. Vzhledem k subjektům tohoto sporu totiž § 52 v současném znění nezakládá pravomoc ERÚ k jeho rozhodnutí.

[23] Jde-li o pravomoc SEI k rozhodování z moci úřední o veřejnoprávním nároku spočívajícím v neoprávněném čerpání podpory a stanovení jeho rozsahu podle § 51 zákona o POZE ve znění účinném od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2023, tj. rozhodném pro nyní řešený spor, je evidentní, že tato pravomoc směřuje jen a pouze vůči výrobcí jako koncovému příjemci podpory. Nyní jde však o (soukromoprávní) spor žalobkyně jako operátora trhu a žalované jako povinně vykupující, jíž je žalobkyně povinna hradit rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou (tržní) cenou a cenu za činnost povinně vykupujícího (§ 13 odst. 2 zákona o POZE). Na tento spor proto § 51 zákona o POZE (v rozhodném ani v nyní účinném znění) vůbec nedopadá, stejně tak toto ustanovení neobsahuje žádné pravidlo, které by zamezilo vedení soukromoprávních sporů mezi jednotlivými „články“ poskytování podpory či jejího financování, jako je i spor, jehož se týká nynější věc. Při řešení nynějšího kompetenčního sporu pak není úkolem zvláštního senátu zabývat se ústavní konformitou tohoto ustanovení ani hypotetickými problémy, jež by mohly být spojeny s paralelním postupem jak podle § 51 zákona o POZE vůči příjemci podpory, tak i postupem, kdy operátor trhu podá žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, respektive náhradu škody proti povinně vykupujícímu, jako je tomu v nynější věci. Tyto otázky totiž nejsou rozhodné pro určení orgánu příslušného k rozhodnutí sporu, jak jej vymezila žalobkyně v žalobě podané Obvodnímu soudu pro Prahu 4.

[24] Zvláštní senát proto podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že příslušným k vydání rozhodnutí ve věci žalobkyně je soud (výrok I.).

[25] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. současně zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu

pokračování

na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. tohoto usnesení zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 1. 2024, čj. 40 C 295/2023-33, kterým byla popřena pravomoc soudů v občanském soudním řízení.

[26] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o žalobě žalobkyně vedeném pod sp. zn. 40 C 295/2023.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. listopadu 2024

Mgr. Ing. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu